

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

VEEBRUAR 2004

Inglise keel, me arm

Koolielus esineb aegajalt probleeme, mille tagamaad on segased. Antud juhul ollakse õpilaste seas mures inglise keele tundide sisukuse pärast - arvatakse, et tunnis sisu ei vasta sellele, mida riigiüksamil vaja läheks. Ometigi on inglise keele riigiüksamitulemused väga head.

Õpilased kurdavad, et tundides on liiga igav, tegeletakse teemadega, mis on kulunud ja rutiinsed. Tundub, et vaheldust on liiga vähe ja õpetajad on liialt õpikus kinni. Soovitaks rohkem rääkida, huvitavamaid uusi sõnu õppida, rollimänge teha. Samuti tunduvad teemad kulunud, kes ikka tahab tunde tegeleda teemaga "Junk Food" või "Teenage-stress".

Imesid ei juhtu

Paljud treffneristid on leidnud lahenduse eratundidest, kus oma teadmisi arukamalt täiendada. Tekib muidugi küsimus, et kui meie koolis on inglise keele tunde niigi tunduvalt rohkem, kui riiklikus õppekavas on ette nähtud, siis miks peab õpilane veel minema erakursustele.

jätkub lk 3

Katuse Karlsson meie koolis?

Triin V

HTG 120. aastapäeva puhul pandi aatriumisse üles kolm tahvlit aegade jooksul kooli lõpetanute nimedega. Seal seisid ka kaks hämmingut tekitanud sama nime: Katuse Karlson.

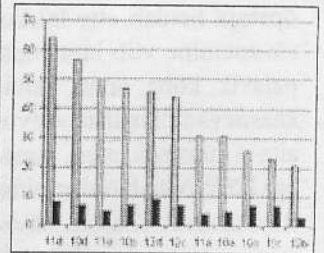
Katuse Karlsonid seisavad nimekirjas 1895. ja 1923. aasta järel. Omavahel naljatledes pakuti, et Astrid Lindgren sai kõigile tuntud tegelaskuju just meie koolist. Siiski ei saa lapsepõlvest armsaks saanud tegelast Treffneri vilistlaseks nimetada. Nimetahvlitele on sattunud kahekordne trükiviga.

Karlsoni-nimelised on meie koolis küll õppinud, kuid ühtegi Katust mitte. 1895. aastal lõpetas HTG Karl Ferdinand

Karlson ja 1923. aastal Karl Karlson. Tahvlitega tegeles „Miilangu“ andmetel õpetaja Merille Hommik, kes ütles, et temapoolne viga see ei olnud ja ilmselt sattus kummaline aps sisse trükkimise ajal Tartu Ülikooli Meediakeskuses. „Kahju, et see veel nii ääres ka on,“ lisas ta.

Karl Ferdinand Karlson aga on ajalukku läinud juristi ning kirjanikuna. Treffneristina kirjutas ta Miina Härmale laulutekste. Tema loodud on sõnad sellistele tuntud lauludele nagu „Tuljak“ ja „Kalev ja Linda“ (tuntud ka kui „Veel kaitse, kange Kalev“). Veel on ta kirjutanud ka ajaloolisi draamasid, sonette ning koostanud koos J. V. Veskiga „Õigusteaduse sõnastiku“.

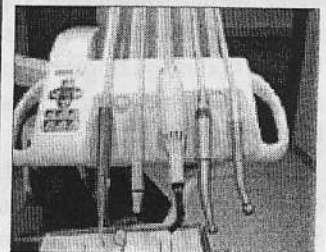
Tänases lehes:

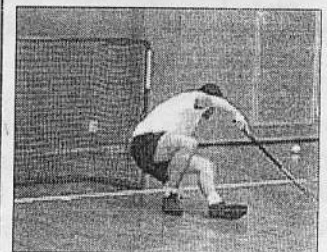
Augustatuse tase treffneristide hulgas (lk4)

Ülle Keerbergh - näitsik tuhandete naeratustega (lk 10)

Hirm hambaarsti ees-põhjendatud? (lk 10)

Õpetajad lasevad auru välja (lk 12)

Haiguste nõiaring

Triin V

Tervis - tarvilik vara. Kahjuks saabus koos veebruariga ka haigustepuhang. Koolimajas ringi käies võib näha punaseks nuusatud ninadega vesiste silmadega tublisid treffneriste, kes ei ole ka mõtlemisvõimet ja keskendumist pärssivat haigust pidanud piisavaks põhjuseks kojujäämiseks. Eriti kurb on olukord arvestuste nädala ajal, kui vist paljud mõtlevad, et lähen kas või surnult kohale, kuid tehtud ma ta saan. Nii need tulemused allamäge lähevad ja ka tublide õpilaste matriklitesse ilmuvad viite kõrvale kahed. Klassijuhatajad ja lapsevanemad muretsevad, õpetaja heidab ette laiskust. Rahulolematus süveneb. Stressi süvenemine viib immuunsüsteemi nõrgenemiseni ja jällegi on palavik, kõha, nohu, valutav kurk tagasi. Raskematel juhtudel kaasnevad füüsiliste vaevustega ka vaimsed hädad ning enam ei aita ei küüslauk, mesi, punase päevakübara tinktuur, soojad sokid ega kõikvõimalikud gripiteed. Treffneristist saab külaline Raja tänaval. Klassid jäävad tühjaks, õpetajad raputavad päid ja jalgu ning kurdavad, et küll me oleme viimasel ajal puuduma hakanud. Klass ainult kõhib vastu.

Ühesõnaga on koolimaja täis pisikuid, mida levitavad nii kohusetundlikud õpilased kui ka õpetajad, teha ei saa õigupoolest midagi, sest koolis on vaja ju käia, kuidas sa ikka ilma saad. Õpilase jaoks tähendab nädal puudumist enesepeinamist pärast kooli naasmist, õpetajale aga kaotsiläinud tunde, mille tagasisaamine on raskendatud. Samas on haigena koolis olek täielik piin- silmad jooksevad vett, pea on vatti täis, ninasõõrmed on hingamise otstarbeks täiesti mõttetud. Kümme minutit tundub tunnina. Hea küll, lõpuks on haigus pildi täielikult eest võtnud ja tuleb koju jääda, aga kahjuks käivad teised koolis edasi. Tagasi tulles on rõõmu laialt- õpetajad ütlevad, et see on sinu enda asi, kuidas sa oma tegemised tehtud saad. Vaatavad sulle otsa ja imestavad, et sul on ju ometigi su sõpru, kes sulle koolitööd võiks öelda! Vabandage väga, kuid miks peab olema klassis selliseid kindlaid sõpru. Mis saab kui ei ole? Käime haigetena mööda koolimaja ringi ja ei möödu paari päevagi, kui nina-kinni-suur-kõha sündroomiga maandub kooliarsti kabinetis mõni klassikaaslane.

Ilmataat ei tee ka olukorda sugugi lihtsamaks- temperatuuri amplituud võib ööpäeva jooksul olla ilma probleemideta 15 kraadi! Selline tore pluss-miinus-kümme-kraadi-ilm. Ning meie käime ringi sallid ripakil, jopelukk kord kinni, kord lahti ja ei saa aru, miks see kevad juba ei tule. Kooli läheme tugevates miinuskraadide, tagasi tulles eksib jalg poriloiku. Peab ostma voodriga mittelibisevad kummikud ja umbes seitsmekihilise jope. Kõik teavad, et külmaga pisikud ei levi, seega võiks kas või külm olla. Aga ei!

Lisaks pisikuid täis kaaslastele ning meelimuutvale ilmataadile on meil veel üks tore tegur- koolistress! See ei olegi õigupoolest midagi erilist, ainult õppida antakse palju ja kõik kuhjub, kuni ühel hetkel tunned, et AITAB! Kõik, enam ei jõua, aga enne seda hetke on paragripp või mõni muu tervisehädä kohal.

Mida siis teha? Jääda ootama paremat tulevikku? Karta on, sest ega see kevadki kaugel ole ja vähem kui kuu aja pärast on vaheaeg. Siiski tasuks haigest peast mõni päev kodus püsida, aga kui ei ole võimalik, siis kõhida nii, et teised ei nakatuks. Elame üle, nagu ikka.

KOOLIÜRITUSED

Meeleolukas sõbrapäev

Maarja

Kuigi sõbrapäev oli 14. veebruaril, tähistas Hugo Treffneri gümnaasiumi õpilaskond seda 5. veebruaril õpilasomavalitsuse poolt korraldatud sõbraliku õhtuga aulas.

Inimesi tuli kohale vähe, kuid neil, kes kohal, olid oli õhtu lõbus. Olemise muutis hubaseks see, et pidevalt pakuti sooja teed, suhkruga ja ilma, klaveril põlesid küünlad ning kõik kohale tulnud inimesed läksid meeleoluga kaasa. Saali nurka oli maha pandud tavalisest suurem ja ebataolisem Twisteri mängulaud ning seal käis

pidevalt vilgas tegevus. Alguseks luges Kaur luulet. Esinejateks olid veel Mari, Sulo ja Timo, kes täitsid pool tundi tõeliselt ilusa ja elava laulu ning kitarrimänguga. Hiljem jätkus Mari ja Timo esinemine improviseeringutega klaveril. Pidevalt toimus saalis veel mingi muu tegevus: kes mängis maffiat, kes tantsis või laulis, kes vaatas lihtsat teisi ning nautis teed ja muusikat. Kui rahvast oli vähemaks jäänud, tuletati meelde lasteaia ja algklasside mängud ning kõik saalisolnud võtsid neist rõõmuga osa. Laiali mindi rõõmsas tujus ja selge sooviga midagi sellist korrata

Tammsaare päev

Triin A

30. jaanuaril sel aastal möödus 126 aastat kirjanik Anton Hansen Tammsaare sünnist. Meie kool, mis kandis aastaid kirjaniku nime, tähistas seda Tammsaare päevaga. Kooli aulas toimus tervele kooliperele mõeldud Hans Kaldoja kirjandustund, kus räägiti Tammsaarest kui

inimesest. Avati ka kirjanikku tutvustav stand.

11. d klassi korraldatud päeva jooksul said soovijad vaadata Tammsaare romaani "Kõrboja peremees" põhjal valminud samanimelist filmi. Samal ajal toimusid üle terve koolimajja mängud 5-liikmelistele võistkondadele. Kõige aktiivsemaks mängudest osavõtjaks osutus 11. c klass.

Transapidu vol 2

Neljapäeval, 4. märtsil kell 18.00

Sissepääs prii!

Peatoimetaja: Triin Visnapuu

Küljendus: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

Toimetus: Triin Arbo, Mihkel Järveoja, Mari Kalkun, Helen Kirsipuu, Piibe Kolka, Ivo Kund, Kadri Mehevits, Tanel Palusoo, Maarja Pehk, Mariliis Vaks, Triin Visnapuu

Fotod: Siim Anderson, Mari Kalkun, Mariliis Vaks, erakogud

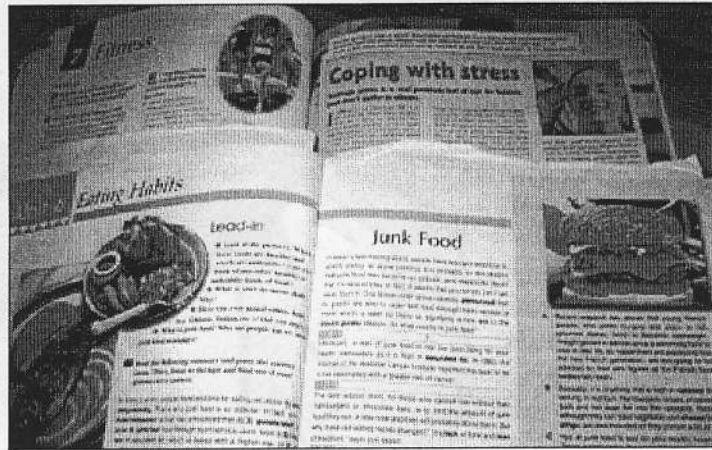
miilang

Inglise keel, me arm

Mihkel, Triin V

Nii inglise keele õpetajad kui ka direktor Ott Ojaveer peavad eratundudes käimist täiesti loomulikuks. Ojaveer lisas ka, et eks see on iga inimese enda asi, mida ta õppida tahab ja kus ta seda õpib. Inglise keele õpetajad ütlevad, et nende peamine eesmärk on õpilasi riigieksamiks ette valmistada ja seda tehakse eelkõige õpiku, kuid kui aega jääb, ka lisamaterjalide abil. Ometigi tõdeti, et õpikuvalikuga võib ka alt minna, kuid seda saab teada alles õpikut läbi töötades. Kahjuks ei ole ka nii häid majanduslikke võimalusi, et saaks kohe uusi õpikuid varuda ja seda tehakse osade kaupa. Paratamatult kannatavad sel juhul need, kellel on veel läbitöötamata õpik ja teisel korral tehakse asju paremini.

Jääb siiski arusaamatuks, miks ei võiks kehva õpiku korral rohkem lisamaterjalidega tööd teha. Inglise keele õpetajad ütlevad, et lisamaterjale kasutatakse võimaluse piires ning kool on selleks õpetajatele lahtised käed jättnud, see tähendab, et kedagi õpikuga töötama ei sunnita, iga õpetaja otsustab seda ise. Inglise keele õpetamise puhul on mindud õpiku järgimise teed, kuid tihe omavaheline koostöö aitab kaasa ka sellele, et õpikus ette

Tükike õpikutest

tulevatele teemadele leitakse lisasõnavara just kolleegide abiga.

Kodulugemisest

Üks õpilaste seas poleemikat tekitanud teema oli ka kodulugemine. Paljudele on arusaamatu, mida peaks lihtne sõnaraamatuga töötamine neile pakkuma. Tegelikult tõid õpetajad välja selle, et üliskoolis tuleb sõnaraamatuga väga palju tööd teha ja on hea, kui sellega on ka varem tegeletud. Üldiselt on kodulugemine õpilaste jaoks ning õpetajalt nõuab see väga palju aega. "Me võime selle ka ära jätta, kui see õpilaste jaoks selline ajaraiskamine on," väitsid kõik õpetajad.

Tegelikult on meile teatatud parimad tingimused inglise keele õppeks. Meil ei valitse makkide puudust, samuti on võimalus filmide vaatamiseks

kasutada auditooriumit. Õpilased on jaotatud taseme järgi gruppideks. Mõnele õpilasele võib vahel tunduda, et see jagamine on veidi valesi läinud, sest ettetulev sõnavara on liiga lihtne. Õpetajad ütlesid siiski, et enamasti on õpilased jagatud õigesti, kuid erandite puhul saab teha ka ümberkorraldusi. Seda on ka tehtud.

Kõik oleks nagu parimas korras, kas õpilased virisevad põhjuseta? Pigem tundub, et õpilaste ja õpetajate vahel on infosulg. Ükski asi elus ei ole must või valge. Õpilased peaksid endale selgeks tegema, mida nad täpselt tahavad, ja seda ka viisakalt väljendama. Õpetajad võiksid ettepanekuid praktikas kasutada. Koostöö võiks viia mõlemaid osapooli tõeliselt rahuldava tulemuseni. Hundid söönud, lambad terved.

Kino roki!

7.-8. jaanuaril toimunud Noorte amatöörfilmifestivalil olid kaks filmi esikolmikust Treffneri kooli õpilaste loome: II koha sai eksperimentaalfilm "EKSIT" (autorid Mari Kalkun, Kadri Soolepp, Allan Kahar) ning III koht kuulus filmile "Valguskiired" (Ove Tombak, Priit Pedastsaar, Tiina Sööt).

1960-ndatest amatöörfilmindusega tegelema festivali žürii liige Hans Vaisma leidis, et filmid on aastatega paremaks muutunud. „Mängufilmide dialoog on paranenud ning ka heli on puhtamaks muutunud,“ leidis Vaisma.

Filmifestivali korraldajateks olid meie kooli õpilased Lennart Luhtaru ja Janar Raidla. Üüri liige Peep Puks pidas festivali igati õnnestunuks ka korraldamise poolest „Hämmastav, et noored ise korraldamisega nii hästi hakkama said,“ imestas ta. Kokku osales festivalil 38 filmi.

Ajalugu müügis

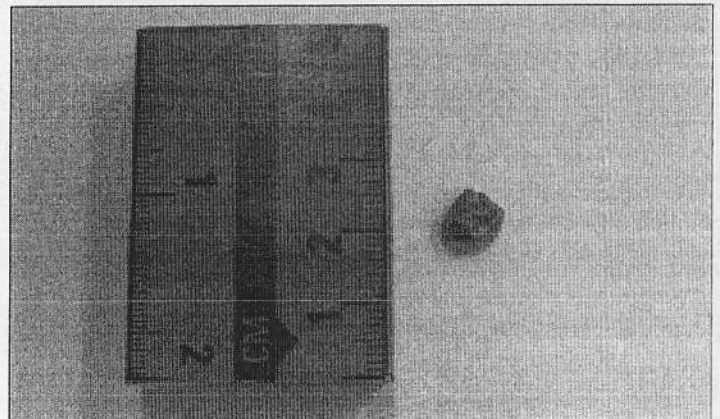
11d klassi õpilase Allan Põdra käest saab tellida 6. detsembri kontsert-balli videokasseti ja kontsertaktuse CD-d (audio).

Supp pakkus üllatusi

Triin V

26. veebruaril oli kooli sööklas hernesupi päev. Suppi manustades tundis Liisi 11. klassist äkki oma hamba all hernest erinevat kõva tahket moodustist.

Ettevaatlikult õngitses tütarlaps üllataja suust ja näppude vahele jäi kivi, mille läbimõõt on umbes 8 mm. Ilmselt polnud see siiski mõeldud supi osana. Õnneks jäid neiu hambad terveks ja söögiisu alles, kuid tuleb tõdeda, et see ei ole esimene kord, kui toit on ebameeldivate lisanditega. Loodetavasti oli see siiski viimane kord ja edaspidi sööme seda, mis on menüüs ette nähtud.

Treffneri kooli õpilased müüsid

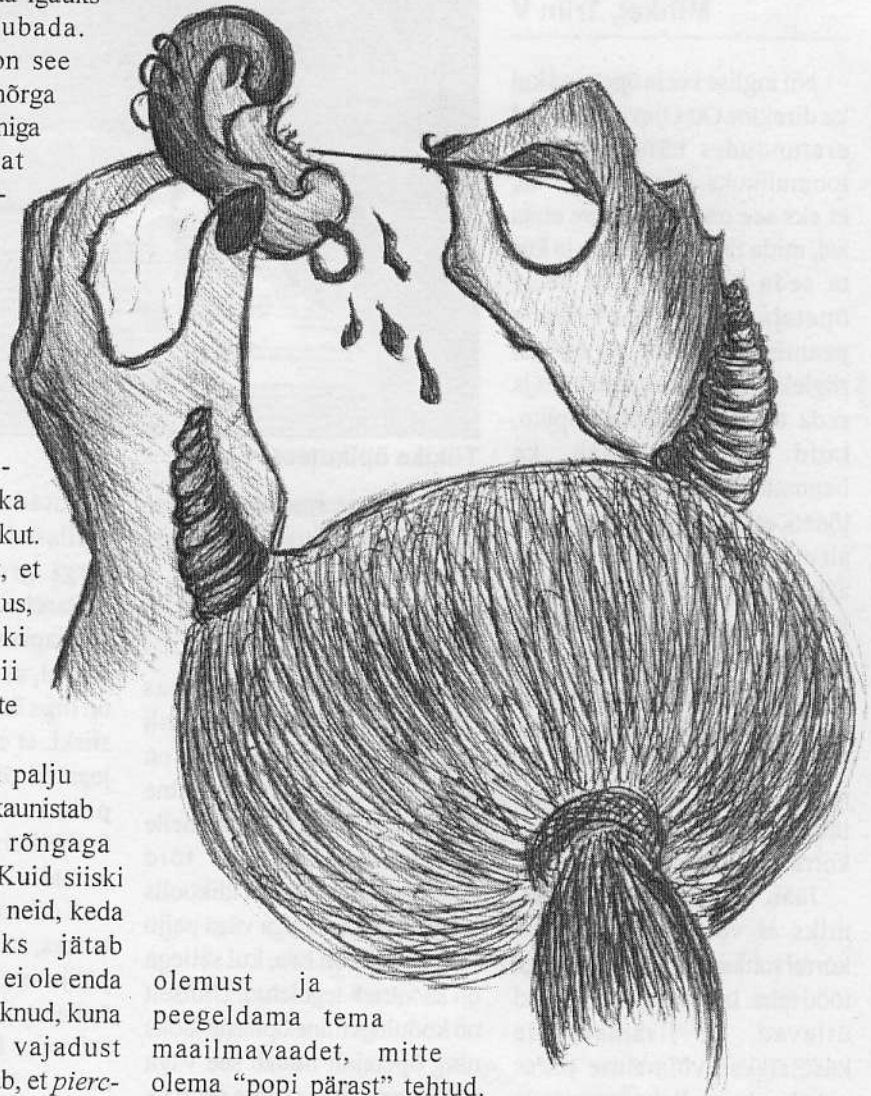
Mariliis, Helen

Kui lasta oma pilgul koolis ringi käia, siis – üllatus, üllatus! – väga paljud õpilased on oma keha erinevate rõngaste või neetidega kaunistanud. Kas number 440 ütleb teile midagi? Arvatavasti mitte, sest vaevalt keegi kunagi meie kooli hariduse taganõudlejate kõrva-, nina-, huule-, naba- või kulmurõngaste arvu kokku lugenud on...

Piercing pole odav ega lihtne. Rüütli keskuses asuva salongi "Iluhoov" kosmeetikute sõnul maksab nabarõnga tegemine 200 EEK, ehte enda maksumus võib ulatuda 200-700 kroonini. *Piercingu* tegemisel, nagu ka igal teisel toimingul, on loomulikult omad reeglid. Ehe paigaldamine allkirja vastu, mis tähendab, et iga inimene ise vastutab võimalike põletike eest. Kõik eeskirjad, kuidas uue kaunistuse eest hoolitseda, antakse salongist kaasa. Kuid

nabarõngast ei saa igatüks endale lubada. Diabeetikutele on see keelatud, samuti nõrga immuunsussüsteemiga või hemofiiliat põdevatele inimestele. Tasuks ka teada, et enne *piercingu* tegemist ei tohi aspiriini võtta, kuna see muudab vere vedelaks. Alla 18 aastastelt klientidelt küsitakse ka vanemate nõus-olekut. Hoolimata sellest, et augustamine on valus, on see siiski populaarne nii vanade kui ka noorte seas.

Maailmas väga palju inimesi, kelle keha kaunistab kasvõi üks rõngaga mehaaniline auk. Kuid siiski leiub ka hulgaliselt neid, keda *piercing* külmaks jätab. Augustamata Leelo ei ole enda keha läbi torkida lasknud, kuna tal pole selleks vajadust tekkinud. Neiu arvab, et *piercing* peaks näitama inimese

olemust ja peegeldama tema maailmavaadet, mitte olema "popi pärast" tehtud. Leelo on mõelnud, et tulevikus tahaks ta endale võib-olla auke teha, näiteks kulmu, alahuulde või silmadevahelisse piirkonda, kindlasti mitte aga kõrvadesse, sest "igatihel on kõrvarõngad".

Meie kui treffneristid peame *piercingute* tegemisel siiski arvestama ka eetikanormide ja kaaskodanike arvamusega. Õpetaja Kristiina Punga, kel endal ühtegi ihurõngast pole, sõnas, et tema kui õpetaja peab õppurite suhtes tolerantne olema, kuigi talle rõngad eriti ei meeldi ning ilmselt ei lase ta kunagi endale ühtegi teha. Veel lisas ta, et kaasõpilasena teda keele-, huule- või muud ekstreemsemad rõngad häiriks. Õpetaja Alexander Wölffling aga arvab, et

rõngastamine on igatihe enda asi, kuid lisas, et *piercingute* tegemisel, nagu ka *tatoode* tegemisel tuleb arvestada sellega, et need on märgid kogu eluks ning armid, mis nendest jäävad, ei ole sugugi mitte ilusad. Üldiselt on levinud arvamus, et väga palju rõngaidneete ei ole ilus või on lausa rõve. Ekslikult peetakse liigset rõngastamist omaseks mässajatele.

Rõngastamisega on seotud palju uskumatuid, naljakaid ja isegi õudseid lugusid. Ilmselt pole teile võõrad elavad näited omaalgatuslikest *piercingutest*, mis on tehtud haak- või sukanõela abil. On teada juhtum, kus näitsik, kes oma

Kati (kasutatud varjumine – toim.), 11c 10 auku, kõik kõrvades

"Kuni 14. eluaastani olin absoluutselt veendunud, et ei mingeid auke! Lõpuks läksin ikkagi kullapoodi ja lasin endale korralikult püstoliga augud teha. Nüüdseks on need küll kinni kasvanud ning kõik augud, mis mul on, olen ise teinud – lihtsalt võtan kõrvarõnga ja surun kõrvast läbi, naksti! 3 aasta jooksul on mul kindlasti üle 20 augu olnud. Täpset arvu ma ei teagi, kuna pärast 20 läks lugemine sassi. Praeguseks on auke säilinud 10, kuid rõngaid on ainult 6.

Ma ei tee auke selleks, et rõngast kõrva panna, vaid seetõttu, et mulle meeldib augu tegemise tunne. Pealegi ei ole soovitav väga palju metalli endast läbi torgata – talvel hakkab ju õues külm (metall teadagi juhib soojust kehast välja).

Mingsuguseid probleeme ei ole mul oma kehakaunistuste tõttu tekkinud, kui välja arvata kuulujutud, mille kohaselt mul peale kõrvade veel mujalgi auke pidavat olema... Kui aus olla, siis mind tegelikult eriti ei huvita, mida teised mu aukudest arvavad, sest ega ma ju oma kõrvade kaudu kuulsaks taha saada!"

oma naha kuradile

huule sisse ise rõnga pani, selle lihtsalt söömise käigus tükikese huulega ära hammustas. Tulemuseks oli liigliha huules...mitte just kõige meeldivam lugu, või kuidas. Vanemad inimesed teadvat

rääkida, et enda keha augustanud mehed ja naised on oma naha kuradile müünud. Seega mõelge, mitu protsenti oma ihust te juba mr. Sarvikule loovutanud olete... Üks Lääne-Virumaa poiss torkas oma

kõrva ise nõelaga läbi. Hiljem kasutas ta ettekäänet, et ta haav mädaneb ja tal antiseptikut vaja on, koolist lahkumise eesmärgil. Huvitav, mis siis saaks, kui kõigil *piercing*utega treffneristidel augud tühtäkki põletikuliseks muutuksid...

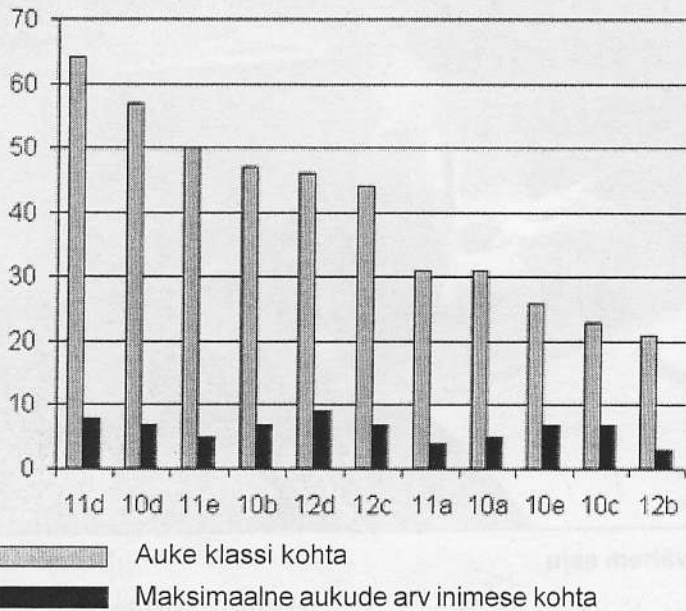
Augustamise ajaloost

Augustamine on alguse saanud juba 4000-5000 aastat tagasi Egiptusest. Algselt oli tegevus seotud pühade rituaalidega ning igal augul oli oma kindel eesmärk. Praeguseks on augustamisest saanud lihtsalt vahva tegevus, mis pakub pilkupüüdvaid ja huvitavaid võimalusi oma keha kaunistamiseks ning mis Läänes hoogustus 1970. aastatel hipiliikumise mõjul.

Hoolimata *piercing*ute praegusest laia levikust pole selle tegevuse ajalugu tõe-

näoliselt kuigi paljudele tuttav. Kallid nabarõnga-omanikud, kas te teadsite, et Vana-Egiptuses tapeti lihtinimesi selle pisikese kaunistuse omamise pärast! Nababarõnga kandmise privilegieeritud au kuulus vaid vaaraole, äärmisel juhul ka perfektse nabaga tütarlapsele, mis ühtlasi lubas omandada ka kõrgemat positsiooni ühiskonnas. Indias kantakse ninarõngast peamiselt vasakus sõõrmes, kuna see pidavat leevendama sünnitusvalusid.

Vanad asteegid ja maiad rõngastasid oma keelt, otsimaks verevalamise kaudu lepitust jumalatega ning kõrgemad klassid kaunistasid oma huuli puhtast kullast ehetega. Mõnedes Kesk- ja Lõuna-Ameerika hõimudes oli tavaks augustada oma alahuuli ning venitada neisse auke puust plaatide jaoks.

Viie kooli kohtumine kuue kooliga

Mihkel

15.-16. jaanuaril toimus Miina Härma Gümnaasiumis viie kooli kohtumine. Kuuenda koolina astus sel aastal mitteametlikult võistlustulle ka Uppsala kool. Treffnerit esindanud 20 õpilast saavutasid teise koha ning olid sunnitud tunnustatama vaid Nõo Reaalgümnaasiumi paremust.

Võisteldi kolmes õppeaines - füüsikas, keemias ja matemaatikas. Takistuseks üldvõidu teel osutus füüsika, kus jäädid kolmandaks. Võistkonda ette valmistanud õp. Madis Reemann väga rahulolematu ei näi: "Arvan, et õpilased on rohkem pettunud, mina olen halvemaidki päevi näinud." Üheks ebaedu põhjuseks pidas

Reemann asjaolu, et ülesanded olid meie õpilaste jaoks liiga lihtsad. Ta arvas, et õpilased käsitlesid ülesandeid liiga pealiskaudselt, jättes mõne tähtsa detaili kahe silma vahele ja kaotasid seetõttu väärtuslike punkte. Füüsikaõpetaja ei saanud ka märkimata jätta, et meie koolis on füüsikatundide arv oluliselt väiksem kui Nõos või C.R. Jakobsoni gümnaasiumis. "Jakobsonis on tunde pea poole rohkem kui meil. Seal täidetakse valikaine kursused kõik füüsikaga. Munga tänaval on asi demokraatlikum ja õpilane valib endale valikaine ise," lisas Reemann. Selle aasta üllatajaks pidas õp. Reemann Nõod, sest kuigi Jakobsoni gümnaasiumist on Treffneri viimastel aastatel füüsikas ikka maha jäänud, on Nõod tavaliselt võidetud. "Ju neil

sattus sel aastal siis lihtsalt nii hea sats olema," näeb ta Nõo esilekerkimise põhjust.

Keemiaõpetaja Eha Paabo on keemikute tulemustega väga rahul. Paabo ise arvas algul, et õpilased ei ole nii konkurentsivõimelised, kui nad olid. Keemia teine koht ja napp allajäämine Nõole valmistasid talle meeldiva üllatuse. Eriti tublid olid tema arvates kümnendikud. 10. klassi õpilane Laur Tooming tunnustatigi võistluse parimaks nooreks keemikuks.

Matemaatikavõistkonnal läks nii nagu tavaliselt - võideti. Teise koha saanud Nõo 285,5 punkti kahvatuvad Treffneri 424 punkti kõrval. Matemaatikaõpetaja Hele Kiiseli sõnul on aga õpilaste heade matemaatikaoskuste taga suur töö. "Meie ei võtnud viie kooli

võistluse eelvooruga ka finaali kergelt," tunnistas Kiisel. Tema arvates on hea soorituse põhjuseks kindlasti ka igal sügisel korraldatavad matemaatikalaagrid, kus ühiselt õppides arenetakse paremini. "Loomulikult olen ma õpilastega väga rahul," lausub õp. Kiisel ootuspäraselt. Matemaatikas võitis maksimumpunktidega võistluse 12. klassi õpilane Margus Maantoa, kellele järgnes Riho Taba.

Kolmanda, teise ja esimesega kohaga saavutas Hugo Treffneri Gümnaasium koguarestuses teise koha. Nõo Reaalgümnaasium oma "hea satsiga" võitis ja kolmandaks tuli C.R. Jakobsoni gümnaasium. Külalised Uppsalast näitasid kõige paremaid tulemusi füüsikas.

Tervete ning säravate hammaste nimel

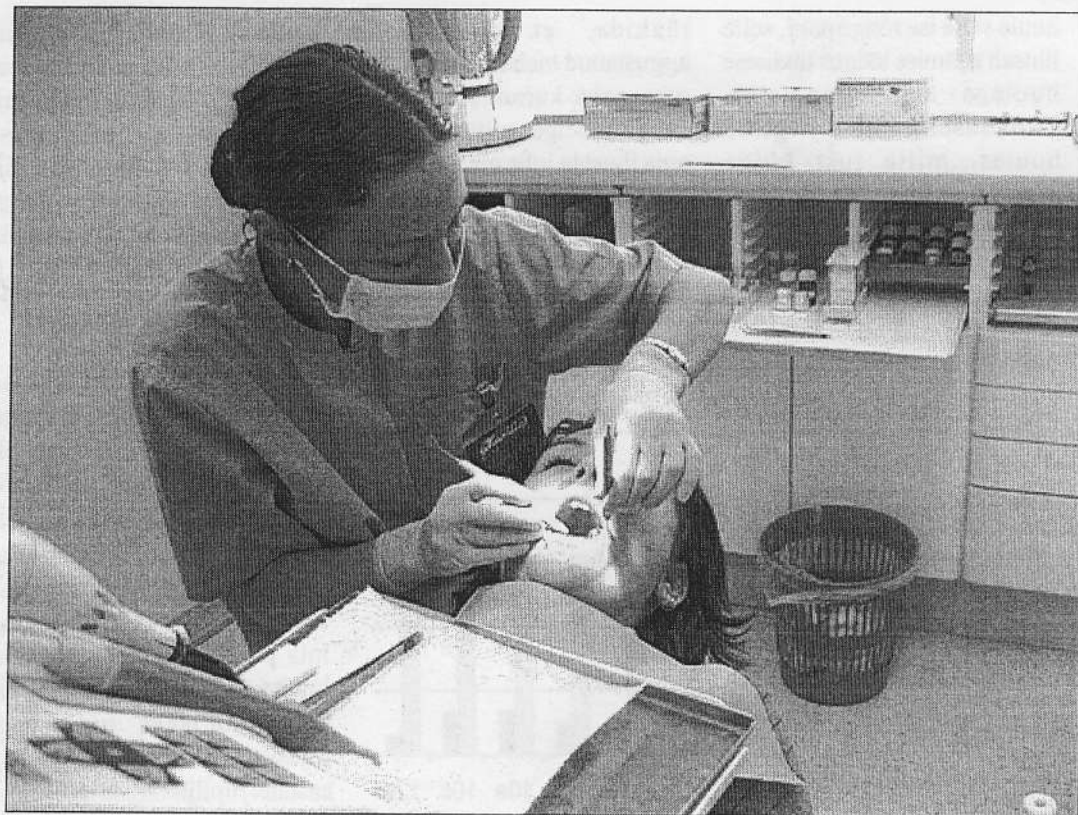
Kadri

Istusin toolile, tegin suu pärani lahti ja arst hakkaski tegutsema. Suurest hirmust haiget saada surusin ulakalt hambad kokku, kuid kahjuks tegin seda ajal, mil arsti sõrmed veel suus olid. Nüüd oli tema kord öelda : „Aaa“, kuid erinevalt minust tegi ta seda karjatades. Hetk hiljem sõimas ta mind koerapojaks. Õnneks lahendas olukorra tüdruktart kaitsev emme.

Tuleb tuttav ette? Meil kõigil on vist lapsepõlvast ebameeldivaid mälestusi hambaravi kabineti külülastamisest. Ehk seetõttu kardetaksegi sinna minna ja oodatakse seni kaua, kuni valu enam asu ei anna? Olen vist üks vähestest, kes leiab, et hambarasti juures käimine on meeldiv kogemus ja hea ajaviide. Juba sellele „lamamistoolile“ istudes algab minu muust maailmast eraldumine ja kummalisanaljakkate mõtete eostamine.

Rikkalik atribuutika

Esmalt saan sõita tooliga, mis on mõnus. Seevastu aga lamp, mis rohkem silmadele kui suu juurde paisatakse,

Hetkel on suus tavapärasest vähem asju

kustutab oma erksusega kogu eelnenud lõbusõidu mugavused. Siis veel see lapike, mis ette pannakse – tekib tunne, et kohe tuleb lasteaia kasvataja ja hakkab putru pakkuma. Järgmiseks saabub hetk, mil arstitädi palub öelda: „Aaa“, just nagu algkoolis õpetati tähti veerima. Olen selle nüansi juba ära õppinud ja avan suu alati enne, kui minult seda palutakse, ning jään tobedalt ammulisui lebama. Kes ütleb,

et hambaravil kõik pole naljakas?

Tavaliselt teeb õde patsiendi rinnakorvist lisatarvikute laua, seega tunnen end 2 in 1-na. Sinna töölauale laotatakse igasugu imelikke vahendeid – peegel, urgitseja (jubedaim osaravist), imeja, veeprits, jt., mis ka meie suhu jõuavad. Kui kõik sada tööriista korraga suhu on topitud ja siis veel hambarasti sõrmed ka ligi üritavad pääseda, imestan, et kuhu see kõik mahub. Oma suuruse poolest meenutab suu kõrbe - aparaat, mida nad hellitavalt süljepumbaks nimetavad, imeb kõik võimalikud elumahalad välja ning võime ette kujutada, kuidas me oaasi otsime. Aitab veeprits, mida õde kasutab

tekitamaks paradüis meie keele ja kurgulaele.

Puurid on alati minu sõbrad olnud – saame hästi läbi ja nad ei tee mulle valu, kui just hädaolukord pole (nt eriti sügav auk). Kõigepealt alustab tööd pisikesse keraga puur, mis meeldivalt vett pritsides monotoonselt haige hamba kallal askeldab. Kui õige aeg käes, asub ametisse tema suurem vend, kes uriseb ka. Hamba vastu puutudes tundub, et kohe hakkab ka ise inertsist kaasa võbisema.

Kui plomm on paika pandud, tuleb kasutusele eriti kahtlane masinavärk: laser, mis piiksub, minu arvates küllaltki korrapäratult.

See ON naljakas

Kuidas suudavad inimesed tõsisteks jääda, kui neile tehakse süst ning kogu suupiirkond muutub tuimaks. Pool nina läheb ka tuimaks ja on selline tunne, et tatt lippab

Õp. Jürgensteini lugu

Ta ei teadnud 39 aastat, mis ta sellest arvab, sest polnud kordagi hambarasti juures käinud. Kuidas seda saavutada? Õpetaja Jürgenstein näiteks peseb hambaid hommikul ja õhtul, aga aitab kaasa ka see, et tal on suguvõsas kõigil tugevad hambad. Nüüd, täpsemalt 39 aasta ja 2 kuu vanuselt tegi ta selle tüki ära – oli üks suur auk.

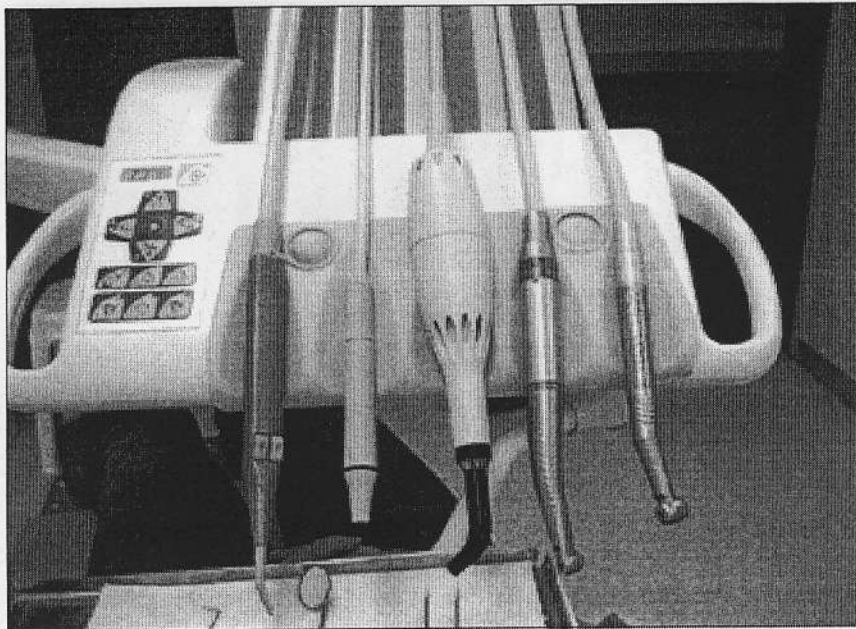
Kõigepealt pandi prooviplomm, siis päris. „Oli täitsa vastik, hoolimata sellest, et tehti nii, nagu peab!“ Ta arvas, et tehti tuimestus ka, aga kui küsisime süsti kohta, vastas ta, et nõelaga küll ei torgitud. Äkki löödi siis lihtsalt kummihaamriga pähe? Seda ta ei mäletanud.

peab ütlema: "Aaa"

lakkamatult ning seda olematut ollust ära pühkida on veel võimatum, sest terve piirkond on ebaloomulikult vedel. Lisaks sellele on võimatu korralikult naerda või rääkida, sest üks suu pool käitub halvatuna - tõllmökk. Tekib tunne, nagu kogu nägu oleks üles paistetanud...

Toolil istudes vaatan alati kabineti ringi.

Lõpuks jääb pilk alati lakke pidama, sest see on kõige mugavam poos. Kunagi lapsena kästi vaadata arstidile näkku, et mitte hirmu tunda, aga enamikel neist on prillid ees, millest on kogu atribuutikat täis suu ja selle ümber toimuv protseduur näha! Ei, parema meelega vaatan lage. See tühi vaateväli teeb uniseks ja mõtlen alati, et nad võiksid sinna midagi lugemiseks panna või veel parem: televiisori, kust tuleks komöödiaid. Kas siis oleks ikka veel jube tunne ravil käies? Nalja oleks nabani!

Hambaarsti hirmuäratav relvaarsenal

Valu - hooletuse palk?

Hambaarsti kabineti ukse taga oma korda oodates poeb ikka hirm põue, hoolimata kogu põnevusest, mis järgnevaga kaasneb. Oma hammaste tervesolemises kindlam olemiseks ja asjatult gigantsete aukude pärast mitte närveerimiseks, võib ka lihtsalt üldtuntud reeglit järgida ning pesta hambaid kaks korda päevas. Lisaks võib seda protseduuri pärast lõunasööki korrata, kui tahtmist on. Ka tuleks seda rasket ja julgust nõudvat retke arstidadi toolile ette võtta 1-2

korda aastas (1-2 korda huumorit). Seegi on kõigile teadeolev fakt, aga kui hammas ei valuta, siis ikka ei lähe. Aga kontrollima peab minema! Mida varem auk avastatakse, seda valutum on parandamine. Suur hirm ja hooletus põhjustavadki hilise-ma närveerimise - kui teame, et auk on väike ja kõik möödub suurema piinlemiseta, siis milleks hirmu tunda.

NB! Eestis on kuni 19-aastastel inimestel võimalik saada tasuta hambaravi. Kasutage oma võimalus ära!

Mida arvatakse hambaarsti juures käimisest?

Krislin, 12. d:

Kui on vaja, siis ikka peab käima, tuleb välja kannatada. Sest kui ei käi üks kord aastas ja lõpuks julgust kokku võttes auku parandada lastes haiget saad, siis on see nõ hooletuse palk - valu.

Ardi, 12. e:

Sellest võiks teha nagu mingi pereürituse, kuhu kõik koos lähevad.

Õp. Pähno, 13. õ:

Oehh... (Võtab ohkama) Raha hulub hirmus palju. Muidu on kaasaegne tehnika nii meeldivaks muutunud, et seal toolil istudes tuleb uni peale, just nagu vanasti juuksuris käies oli. Jah, kõik on nii meeldiv, aga rahakoti jaoks mitte.

Rene, 12. d:

Suurima heameelega lähen. Tehnika on häa! Mõnus vesi ja õhk, mida suhu lastakse...

Hambaarst Tiina Saar (pildil) kommenteeris ravile tuleku eelset närveerimist Nõukogude hirmuga - tehnika oli nii algeline ja tuimestusest ei teatud midagi, puuri vahele võisid isegi arsti juuksed kinni jääda. Eriti pidavat kartma väiksemad lapsed, kelle vanemad kodus kurdavad nõukogudeaegsest tehnikast tingitud piinu ja sellest tuleneb põnnide hirm. Õnneks saavat nad pärast paari korda aru, et pole üldse nii valus, ja ei tunne enam ebameeldivust antud olukorra vastu. Kus hambaarstid ise ravil käivad, sest ise on ju seda võimatu teha? Ikka tuttavate juures nagu ütles Dr. Saar. Selgus, et neid, kes lamamist seal toolis, puurimist ja lakke vaatamist naudivad, ikkagi leidub, kuigi vähe. Üks neist pidavat olema muide meie enda kooli huvijuht. Vapper temast!

Treffneri kooli tüdruk Jaanika Vider

Mari

Jaanika Vider oli veel eelmisel aastal meie koolikaaslane. Praegu asub ta aga Tai kuningriigis, kus talvel on sooja 30 kraadi sooja. Jaanika sai haridusministeeriumi kaudu stipendiumi ning õpib selle õppeaasta lõpuni Pattaya rahvusvahelises erakoolis. Detsembris külastas Jaanika Eestit.

Mida teadsid Tai riigist?

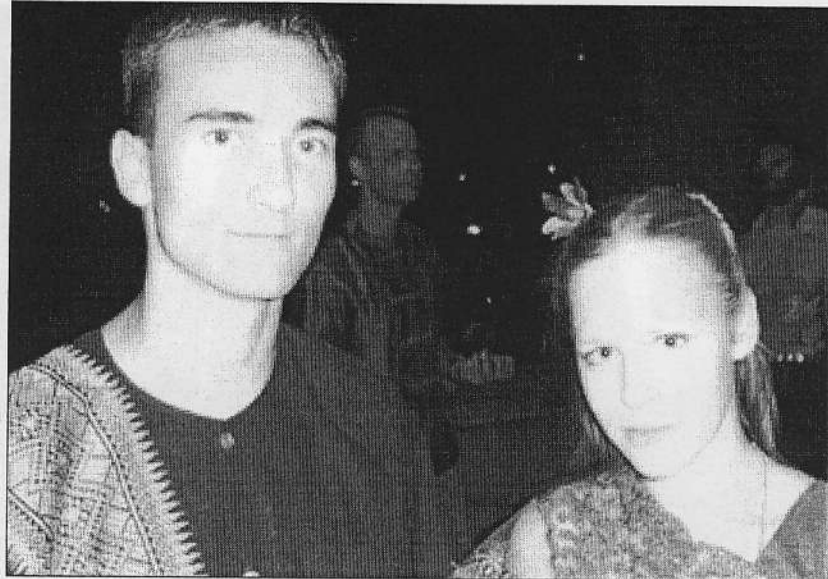
Enne minekut ei teadnud ma Tai riigist õieti midagi. Ehk, et palav on, palmid on ja et Tai on arengumaa.

Millised olid Sinu lootused Taisse minnes?

Riigi suhtes ei lootnud eriti midagi. Võib-olla seda, et näeb hästi palju kultuuri ja templeid. Koolist eeldasin, et see on ilus ja vahva kool, nagu inimesed olid rääkinud. Teadsin, et seal on selline huvitav süsteem, õpilased on majadesse jaotatud (elatakse koha peal) ja on väga palju võimalusi. Lootsin, et kõik on käe-jala juures ja et hästi palju aega on.

Kuidas tegelikult oli?

Tegelikult polnud see pilt nii roosiline midagi. Maja oli ilus väljastpoolt, aga vaid väljastpoolt. Elamist kujutasin ette hubasena, aga hubasusest ei olnud seal juttugi. Meeldiv, aga mitte hubane. Selgus ka, et koolil ei ole staadioni. Eluolu on piiratud, sest pead kasutama neid võimalusi, mida koolis pakutakse Koolist välja saamiseks ja kuhugi sõitmiseks tuleb endal transport

Jaanika Tai rahvuslikus riietuses Loy Krethongi festivalil

muretseda. Ja AEGA ei ole miskipärast üldse! Kogu aeg on ainult õppimine ja ühelugemine ja muud bürokraatlikud tegevused. Iga päeva hommikul ja õhtul loetakse kõik tüdrukud üle kontrolli-maks, kas kõik on olemas.

Millised reeglid koolis kehtivad?

Oi, reegleid oli seal palju. Meie erakooli omanik on konservatiivne. Tuleb kanda koolivormi (hall seelik, valge triiksärk, mustad kingad, valged sokid). Tüdrukutel ei tohi päeva ajal olla rohkem kui üks kaelaeh (ka seda ei tohi näha olla) ning võib olla vaid üks paar pisikesi kõrvarõngaid. Makeup, juuksegeelid ja ekstreemseid soengud on keelatud. Poistel ei tohi juuksed väga pikaks kasvada, muidu tehakse kohe märkus. Eesti poiste juuste kohta on juba öeldud, et näe, vaadake nüüd,

sellised on Eesti poisid. Poisi ja tüdruku vahel peab olema 30 sentimeetrit. Praktiliselt igal pool (näiteks ujumas käies) peab olema *supervisor*, kes

Röömsameelsus on peamine!

sinu järgi vaatab. Kell pool üksteist tuleb tuled kustutada ja magama minna.

Kas neid reegleid kuidagi põhjendati ka?

Oh ei! Öeldi lihtsalt, et Tai ongi selline konservatiivne maa

ja me peame nende traditsioone austama. Kui nüüd aus olla, siis need kõige ekstreemsemad on taid ise. Tegekult neid reegleid väga ei järgita, aga märkusi tehakse reeglite rikkumise korral ikka.

Kuidas tundub sulle kooli tase?

Võib-olla on nad Eestist natuke maas. Samas aga võtan ma sarnaseid asju, mis Eestiski, aga põhjalikumalt, nii et 13. klassi lõpuks jõuavad nad ilmselt umbes samale tasemele. Võetakse vähem aineid, kuid

need võetakse põhjalikumalt läbi.

Kas aineid saab valida ka?

Jah, aineid saab valida, tavaliselt mingisugusest grupist (Nt. teadused - võtad bioloogia või füüsika, keemia või

Tai reeglite küüsis

geograafia, ajalugu või äranduse). Valida saab nii, et kokku on 6 ainet.

Kas kehaline kasvatus on kohustuslik?

Tegelikult on selle asemel rohkem Creativity Action & Service – 50 tundi loovat tööd, 50 tundi sporti ja 50 tundi vabatahtlikku tööd.

Kust on pärit sinu kaasõpilased?

Suur osa on Taist. Palju on ka õpilasi Ida-Euroopa riikidest: Tšehhist, Slovakiast, Bulgaariast. Eestlasi on kokku 14.

Sa oled õppinud nii Ameerika, Eesti kui ka Tai koolis. Kuidas võrdled õppemeetodeid?

Tai süsteem on Ameerikaga sarnane, sest ma käin ju rahvusvahelises koolis. Ameerikas ja Eestis on väga palju õpilasi, Tais ühes klassis üle 20 ei ole. Seetõttu töötatakse ka palju põhjalikumalt, antakse rohkem õppida. Ameerika kool oli rohkem lihtsalt istumine. Tais rõhutakse kogu aeg diplomile. Eestis on rohkem iseseisev õppimine, oma vastutus. Võib kergemini ära saada. Tais on väga palju kirjalikku tööd, bioloogias-keemias eksperimente, mida on vaja üles kirjutada. Teeme pea iga nädal mõne eksperimendi. Võimalused on olemas, sest see on erakool. Rõhutakse aktiivsele õpetamisele.

Mis on Tai traditsiooniline toit?

Riis! Riis ette, riis taha, riis kõrvale ja riis magustoiduks. Ka igasugu naljakad rohelised lehed, molluskid jms. Aga toit on odav. Mõnel tänaval või söögikohas saab väga mõnusa riisiroa 10 krooniga – ja see on väga maitsev ja toitev!

vist suurt millegagi tegeleda ei ole. Ise käin ka pea iga õhtu pärast koduseid töid poistega saalis jalgpalli mängimas.

Kas riik on püha?

Oo jaa! Ma just õpin eesti iseseisvuspäevaks kuniga hümni kusjuures. Eelmine Tai kuningas on Guinnessi rekordite

nähakse heledamapoolseid inimesi. Ka kõnetama on tulnud. Käisime sõbrannaga ranna lähedal, mitte kõige kaetumalt aga mitte ka provokatiivselt, siis autod sõitsid mööda ja mehed hüüdsid – see oli üpris imelik.

Milliseid võimalusi oled leidnud koolist välja saamiseks?

Suurel vahetunnil igasugused klubid (ärindusklubi, koor vms). Pärast kooli on kohustuslik tegevus – mina olen International Awardi liige, teeme matku jms. Tihti on igasugused programmid. Nt. püha nimega Loy Krethong, siis tegime koolis festivali ja käisime hommikul budda templis, kus tegin läbi tseremoonia ja Bangkokis ka ühes templis. See oli väga huvitav.

Õpin trumme, olen korralikult ujuma õppinud. Aga ausalt öeldes saaks seda kõik Eestis ka teha.

Mis tunne oli tagasi Eestisse tulla?

Siin on kuidagi nii palju teha. Seal on väga rutiinne elu, mis mulle ei meeldi. Võimalused on piira-tud. Saab teha ainult seda, mida kool võimaldab.

Mis on kõige rõõmsam juhtum sinu sealoleku jooksul?

Ma sain postiga paki. Kui oled kaua üksi ja saad paki, on see kõige toredam! Aga tegelikult ega seal nii hull ka ei ole!

Jaanika (vasakult esimene) koos koduste sõpradega aastavahetusel

Tegelikult on Tai on väga amerikaniseerunud (palju kiirtoitu). Kui sinna jõudsin tundus, et tegu on väikese Ameerikaga.

Kuidas inimesed tunduvad?

Taid tunduvad sõbralikud. Samas, on nad eestlastest pealiskaudsemad, hoolivad materiaalsest rohkem. Koolis mõeldakse väga palju diplomile ja tähtsustavad seda ka natuke üle.

Sõbralikkusega on ka nii, et eks nad katsu sulle igal hetkel midagi pähe määrada ka ja veel kuidas! Taid satuvad blonde nähes väga elevile. Väga palju mängitakse jalgpalli. Ega neil

raamatus sellepärast, et ta on kõige kauem valitsenud (u. 50. aastat). Tai kuningas figureerib KÕIKIDEL rahatähtedel ja tema sünnipäev on rahvuspüha.

Kui palju on Tais kultuuri?

See hävitati peamiselt külma sõja ajal ära. Mina arvasin et on väga palju templeid, ja et see on kultuuri hall, aga reaalsus on see, et tavaliselt on kehvalt ehitatud majakesed, inimesed on vaesed, kole, räbal näeb välja see asi.

Koolist eriti välja ei saa. Nii-sama jalutama ei lasta. Nad väga muretsevad meie turvalisuse pärast. Pilgud kohe pöörduvad tänaval, kui

Näitsik naeratusega number neli tuhat

Piibe

Kui väljas on kraade –18, siis saame aru, et elame põhjamaal. Sellest, et oleme põhja-maalased, järeldame vastava temperamendi ja saame aru, miks üks eestlane teisele “mõh” ütleb ja laisklooma näoga otsa vaatab. Aga kui keegi tuleb ja särab ja tuuseldab ja sehkendab, siis me ei saa aru, mis lahti. Pikatoimeline eestlane ei jõua järgi ja ei mõista, kust selline hoog tuleb ja samas tunneb, et tedagi nagu pisut kuhugi tõmmatakse, meelita-takse, tekib isu oma koorest välja pugeda. Õnneks mõned sellised käimatõmbajad on. Meil on Keerberg. Tema liigutab masse. Iga nädal kolm korda kooriproovis, esinemistel, muusikaajaloo tunnis. Liigutab nii väljast kui seest ja

tegelikult kõiki, kes temaga kokku puutuvad. Tal on hea meel, et teda kas vihatakse või armastatakse piirilt - keegi ei jää külmaks.

Kogu hingest

Temperament on sõna millega alustab igaüks, kui Ülle Keerbergist räägib ja põhjusega: emotsionaalne, ekstravertne, kompromissitu, otsekohene, hoogne, ise ütleb enda kohta, et omapäi kass katuse veerel. Risk paneb vere käima. Nüüd mõtlevad kõik, et küllap tatarlase lapselaps, aga ei – täiesti puhas eestlane. Samas võib vanaema natuke “süüdistada” küll, sest temalt on iseloom, mis juba väiksel Keerbergil silma paistis, kui ta teises klassis õpetajale teatas, et tema nüüd esineb laval, sest tema oskab laulda. Nii siis nii,

vastuvaidlemist pole. Seda tunnevad ka kooris lauljad: kui dirigent teab, mis ta tahab, ja teab ka, kuidas seda saada, siis teda miski ei takista; kui vaja saab tunnisest proovist kolmetunnine, küll nurinate saatel, aga saab. Tegelikult need nurinad ja koori saabuvad koolipäevast väsinud näod Keerut üldse ei häiri. See on hoopis väljakutse: nüüd ma panen nad laulma ja tõesti naeratama seda nr neli-tuhat-neli-naeratust. Ja siis tihel hetkel läheb kellegi suu järsku päriselt lahti või silmad teisiti särama või laulmine tohutult emotsionaalseks. Siis on Keerberg tõsiselt õnnelik ja Rütütl tänav kajab laulust, mida aknad kinni ei pea. Ta tunneb muusikas olevat võlujõudu ja on õppinud sellega ise imesid tegema. Muusika ütleb ju nii

palju, sellest ka hiina filosoofi Kong Fuzi lause, mida ta oma õpilastele alati kordab: kui tahad teada midagi mõne maa või seal elava rahva kohta, kuula nende muusikat.

Algus

Kuidas viis tee muusika juurde? Tegelikult huvitus praegune koorijuht psühholoogiast ja tahtis tegeleda just väikeste lastega. Elu läks teisiti ja kooliks sai hoopis H. Elleri nimeline muusikakool Tartus ja siis maandumine kooridirigendi ja muusikaõpetajana. Küllap on vaja koolis ja koori eeski piisavalt psühholoogiatunda ja usun, et tegelikult käitub vähemalt mõni treffnerist nagu väike laps. Lastepsühholoogiat küllaga.

Küllap tõmbas muusika ka sellepärast, et Keerberg on

nelisada nelikümmend neli

esineja. Talle meeldib tähelepanu ja tal on julgust. Lava serva peal võib ta püstipäi kõndida nagu katuselgi Miski ei heiduta. Ta armastab näitlemist ja tantsimist. Teada ju, et kõik treffneistid ootavad 1. aprilli, kui lavale astub 13.õ klassi näitering ja tuntakse hirmsat uudishimu: millega Keeru seekord üllatab. Naerurõkked on garanteeritud, sest kes lava jaoks sündinud, see sinna kuulub. Samas on eriline protsess ka kõikide kontsertide ja ürituste ettevalmistamine. Keerberg loob, aga täpselt siis, kui selleks vaim peale tuleb. Näiteks une pealt kell kaks öösel. Ise võrdleb ennast Schubertiga, kes pidi magama, prillid ninal ja sulg käes, sest voodis ideega ärgates ja paberi juurde joostes läheb pool juba kaduma.

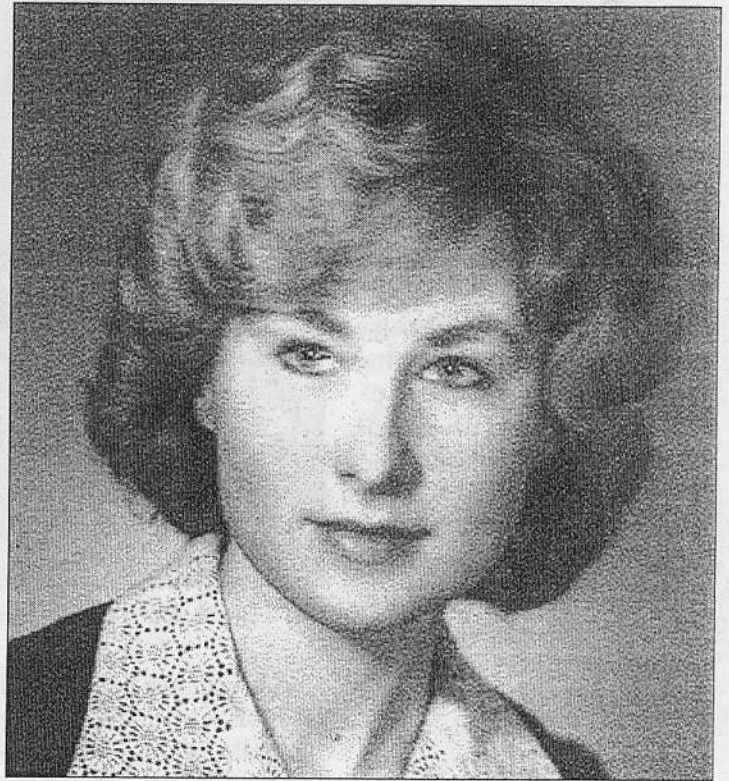
Mis teeb Keerberg siis kui ideevälगतus on kirjas? Hakkab tegutsema, st otsib ruttu üles huvijuht Uve Saare. Siis läheb töötamine lahti ja see paar võib igasugu krutskeid välja mõelda. Meenutada võib näiteks kooli 120 aastapäeva balli, kus üllatusena see paar lavale ilmus ja "Hello Dolly"t

lõõritas. Koostöö neil tööpoolest sujub ja küllalt sarnaste iseloomude tõttu erimeelsusi eriti ei tekigi. Uvel meenub, et talle juba Treffneris õppimise ajal tundus Keerbergi temperament lähedane. Nüüdseks on õpetajast-õplasest saanud töökaaslased, kooli koori ja tantsuringi juhendajad ja kooliürituste korraldajad-lavastajad. Huvijuht peab kõige erilisemaks Keerbergi juures just tema tugevat natuuri, nõudlikkust nii enda kui teiste suhtes ja seda karakterit, mis juba silmadest paistab.

Salapära jäägu

Tegelikult meeldibki Keerbergile see, kui temast arvatakse nii, nagu iga inimene talle otsa vaadates mõtleb. Ta ei taha rääkida endast kõike, just on tore olla pisut salapärane ja lasta inimestele oma nägemus kujundada. Sest ta tahabki olla see mosaiik, mis erinevatest arvamustest kokku moodustub. See on kirju ja mitmekülgne, just selline nagu tema ise inimesena on.

Kool on koht, kus inimene saab unustada oma vanuse. Keerberg tunneb ennast sama noorena nagu kõik inimesed

Igavesti noor Keerberg

tema ümber. Ta leiab, et sellistes tingimustes ja selliste inimestega on võimalik ainult hästi töötada ja sellest rõõmu tunda. Õnneks piisab sellest, kui näha enda ümber õnnelikke nägusid. Kui muusikajaloo kursuse lõpus tuleb õhupallid

kaasa võtta ja siis 36 õpilast nendega orkestrit hakkavad tegema, siis tõesti võib enda ümber ainult õnnelikke nägusid näha. Muusika võlujõudu leiab ka õhupallist, ja see, kellel muusika oma helihargi sees - on võlur.

Ülle keerberg on:

- Mänginud Mait Klaasseniga akordionil duetti
- Juhatanud raudteelaste segakoori ja EPA segakoori
- Hakanud laulma enne kui rääkima
- Armastab Tšaikovski 1. klaverikontserti
- Käinud Tamme Gümnaasiumi "titeklassis" (õpetati lasteaiandust)
- Elleri koolis vaibale kutsutud ulaka käitumise pärast

Õpilane ja õpetaja, kolleeg ja kolleeg - unustamatud Uve Saar ja Ülle Keerberg

Uve Saar: „Oh, küll on meil mäng!“

Triin V

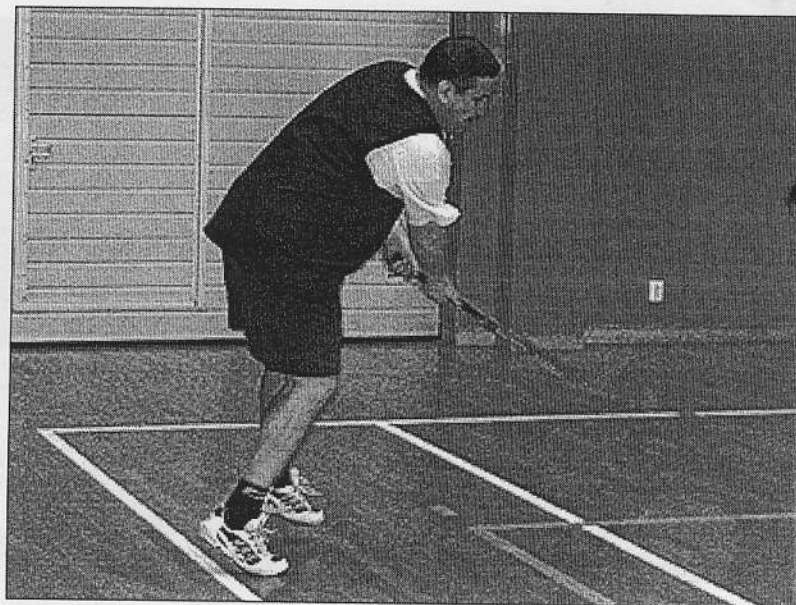
1.vaatus: „Kas hilinejad pannakse ka kirja?“ (Ott Ojaveer)

Mäng algab kirjade järgi kell 16.00, saabume täpselt. Enne meid on kohal ainult kehalise kasvatusõpetaja Priit Parisoo, kes multifunktsionaalse mehena parandab akent ning turnib oskuslikult lae all. 16.05 on kohal ka õpetaja Anneli Saarva. Seitsmeminutilise hilinemisega saabuvad Ott Ojaveer, Jean-Thomas Chacheux ja Toomas Jürgenstein. Esimene neist tunnebki huvi, et kas hilinejaid ka märgitakse. Aga loomulikult!

Meie kohalolek äratav tähelepanu. Õpetaja Ülle Seevri paistab olevat varem toimuvaga kurssi viidud, sest sisse astudes teatab ta: „Oi, ongi vaatlejad!“ Prantslast ei tundu olevat keegi teavitanud, sest ta jälgib meid kogu mängu vältel kahlustaval pilgul.

2.vaatus: „Priit, sa oled tume!“ (Ülle Seevri)

Võistkondadesse jagamine algab 16.15, vägesid süstematiseerib õpetaja Seevri. Särgi värvi järgi jagunetakse „tumedateks“ ja „heledateks“. Direktor Ojaveer ei ole sugugi oma kohaga rahul, tema tahaks

Kord tume, kord hele - Parisoo

olla „tume“, aga heledad sark kategoriseeritakse siiski heledaks. Silmas püütakse pidada ka pükste värvi, kuid nii ei saa midagi.

Universaalseks meheks osutub taaskord Parisoo, kelle kahe poolega sark võimaldab olla nii „hele“ kui ka „tume“. Süsteemi tuleb ja lööb sassi Monika Järveoja, kes oli Contrat kuulates ajataju kaotanud. Mõlemad võistkonnad tahavad liitujat enda ridadesse. Mulle hakkab üha enam tunduma, et rohkem tegeletakse siin vaidluse kui mängimisega. Aga...

3.vaatus: „Heivo, tuletan meelde, et teine

värav on ka olemas!“ (Ott Ojaveer)

... jõutakse ka mängimiseni ja seda tehakse RÕÕMUGA! Kiire, täpne, tulemuslik – nauditav mäng! Algul tuli endki kuidagi pallide ja keppide ees kaitsta, aga inimene harjub kõigega.

Kindlaid mängupositsioone ei ole. Väravale peetakse vahti vaheldumisi ning mängu lõpupoole tundub sinna ka suurem tung olevat – peab vähem jooksuma, kuid alguses on see pigem karistus. Parimateks väravalukkudeks tunduvad olevat õpetajad Wölffling, Jürgenstein ja Jean-

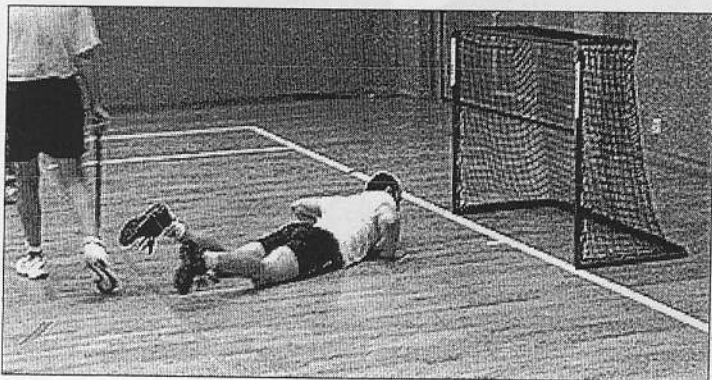
Thomas. Neilt pärinevad ka mängu parimad akrobaatikatrikid. Eriliselt rõõmustatakse selle üle, kui õnnestub Jürgensteini üle kavaldada. Teda ei tundu see häirivat. „See tuli jah üllatusena,“ mainib ta ühe tabamuse kohta ja proovib enam mitte üllatuda. Õpetaja Age Salo palub väravas olles, teda Madisega (Reemann-toim) mitte üksi jätta. Tal on ka õigus, sest umbes pool tundi hilinenud füüsi-

kaõpetaja on otsustanud end värava lähedal hoida, mitte aega jooksmise peale raisata. Kuidagi palju vaba aega tundub väravas olevat Ojaveeril, kes kommenteerib kõike väljakul toimuvat ning jõuab ka mulle meelde tuletada, et kõik ikka kirja saaks. Samas...

4.vaatus: „Hull andmine käib!“ (Heivo Kikkatalo)

... infojuhi ja prantsuse keele õpetaja äkkrünnakud annavad tallegi tööd. Pall liigub ühest saali otsast teise täiesti uskumatu kiirusega ja pole siis ime, et vahepeal punktide lugemine sassi läheb. Üldiselt juhivad kogu mängu vältel

Ennastsalgav kaitse prantsuse moodi

Õpetajad Järveoja, Wölffling ja Saar mänguhoos

umbes kahekordselt „tumedad“, aga see polegi tegelikult tähtis, sest võistkonnakaaslaste teadmiselegi ei pöörata erilist tähelepanu. Seega ei saa imeks panna, kui kuulen mängu käigus mitu korda: „Ta on oma!“

Kõige kardetum ründajapaar on infojuht-prantsuse keele õpetaja. „Nüüd pannakse Seevri väravasse ja nad tulevad kahekesi meie värava alla,“ hüüab Ojaveer hirmunult. Ründajate kiirrünnakud viivad palli ikka ja jälle vastaste väravasse.

5.vaatus: „Monika, jõuga!“

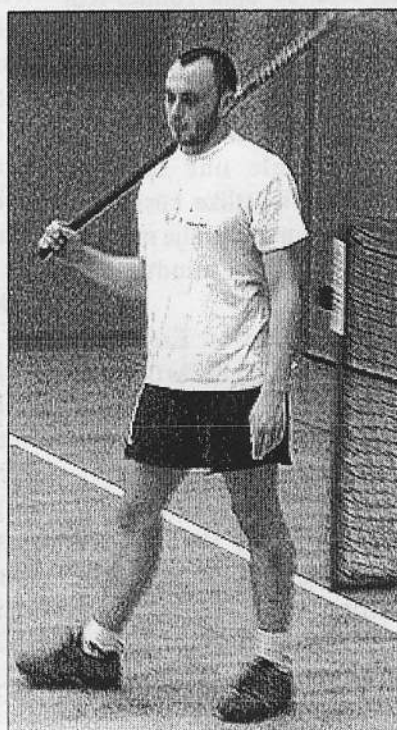
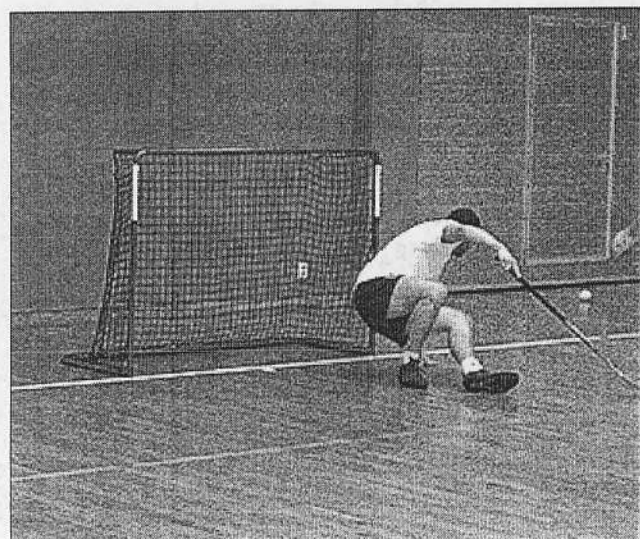
Kas teile tundub, et mängisid ainult mehed? Ei! Julgelt astusid neile vastu (või nende poole) ka õpetajad Age Salo, Anneli Saarva, Monika Järveoja ja Ülle Seevri. Naiselikud kiljatused ning salakavalus – õigel ajal õiges kohas, käisid asja juurde. Ning ausalt öeldes on raske panna jõuga, kui vastane on poole suurem, aga saadi hakkama, enam-vähem.

6.vaatus: „Ma ei viitsi joosta enam!“ (Heivo Kikkatalo)

Iga hea asi saab üks kord otsa, nii ka see mäng. Väravavahiks kippujaid oli üha enam ja palli liikumine saalis aeglustunud. Tund aega kestnud mängu lõpetas õpetaja Saarva, kes täpselt 17.15 naised sauna kamandas. Ojaveer teatas: „Mängime toda suuremat palli, mida korvpalliks nime-tatakse!“

Finaal:

Läksin teisel korral ka ning siis arvati, et peaksin kirjutama oma kogemustest ning kutsuti mängijatega liituma. Hakkasin kahtlustama, et see võib olla lihtsalt katse takistamaks esimese mängu kokkuvõtte ilmumist. Ei läinud läbi! Lihtsalt vaatasin pealt ja hoidsin end elus. Võib-olla järgmisel korral või ülejärgmisel, enne pean harjutama, sest nagu ütles Heivo Kikkatalo, hull andmine käib.

Tsitaate mängust:

Võistkondadesse jagamisel, ei suudetud kuidagi ära otsustada, kuidas seda teha.

Uve Saar (S): „Kas ma peaksin püksid jalast võtma?“

Ott Ojaveer (O): „Kas te selle panite kirja ikka?“

S: Ma ei mõelnud seda tõsiselt!

O hiljem: „Pange kirja, aga ärge väga esile tooge...“

(Antud lause oli esiletoomist väärt!)

Alexander Wölfflingu (W) saabub ilusas triibulises T-särgis.

S: Alexander, kas sul on uus pluus?

W hämmingus: Ei-ei ole!

S: Ma lihtsalt ei ole näinud seda, tundub selline puhas ka.

Mäng oli täies hoos.

Age Salo: „Priit, võta särk ära!“

Priit Parisoo: „Miks?“

Salo: „Palav on!“

Mängus tuleb ette ka kolleegide „riivamist“ hokikepiga, sealjuures avaldus koolijuht Ojaveeri sügav mure.

„Appi, ärge ainult vigastage! Nüüd ei saa asendusi ka teha, Aime on ära!“ (Õppealajuhataja Aime Punga oli puhkusel.- toim)

Väravata jäänud rünnaku järel vastavõistkonna liikmed omavahel...

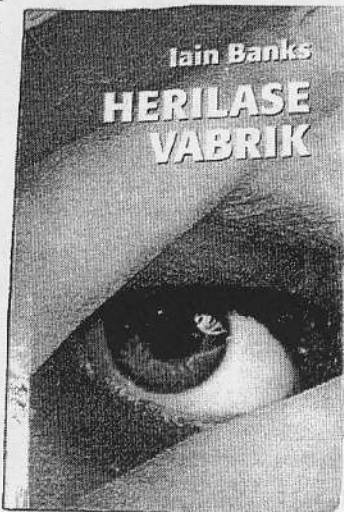
Jüenstein: „I-le jäi punkt panemata...“

Ojaveer: „Aga mitte meie I-le!“

Ian Banks "Herilase vabrik"

Helen

"Sisenege – kui julgete – Franki ebatavalisse isiklikku maailma. Ta on 16aastane ja üsna kummaline, et mitte öelda enamat." Niimoodi kõlab raamatu tagakaane iseloomustus peamiselt ulmekirjanikuna tuntust kogunud Ian Banksi psühholoogilisele romaanile "Herilase Vabrik".

Kogu Franki haridus põhineb tema kummalise isa koduõpetusel. Sõprade asemel kuuluvad poisi ellu aga tema

vend Eric ja salapärane Herilase Vabrik. Ja veel – hoolimata oma noorusest on ta äkktuju ajal tapnud kolm inimest. Frank ise ütleb oma mõrva de kohta, et see oli lihtsalt üks periood

tema elus, mille ta läbi elas. Rohkem ei kavatse ta kunagi tappa...

Käesolev raamat võib õrnema närvikavaga inimestele üsna häirivalt mõjuda. Tegu on romaaniga, milles on segatud sadism, õudus ja närvikõdi

tekitav põnevus. "Herilase Vabrik" on üllitis, mida lugedes tekivad tahes-tahtmata küsimused, ning vastused, mis hiljem kooruvad, on vägagi ootamatud. Tõenäoliselt tõdeb iga lugeja peale selle teose läbilugemist, et ta pole eales nii eriskummalist romaani käes hoidnud.

Mina igatahes soovitan soojalt "Herilase Vabrikut" lugeda kõigil, kes austavad pinget, sest 2-3 õhtut närvikõdi on seda tehes raudselt kindlustatud. Tegemist pole siiski lihtlabase põnevikuga, vaid pingestatud teosega, millel on äärmiselt huvitavalt ülesehitatud süžee. Raamatu võlu peitub selles, et ta sisaldab pehmelt öeldes üllatusi mitte ainult lugeja vaid ka peategelase enda jaoks. Eneseavastamine ja maailmaga kompromissi leidmine pole veel kellelgi nii vaevarikaks osutunud kui Frankil...

Rõõm contraõhtust

Triin A

Kolmapäeval, 28. jaanuaril võisid kõik huvilised kuulata autori enda esituses Margus Konnula alias Contra luuletusi.

Pärast lühikest luuletaja eluloo tutvustust õpetaja Priidu Beieri poolt alustas Contra (pildil) kõigepealt võrukeelse luuletusega.

Lisaks lugemisele ta ka laulis oma luuletusi. Mitmel puhul kaasnes luuletuse kirjutamisega ka lugu, mida autor kuulajatega meelsasti jagas.

Samal ajal said kuulajad kirjutada paberile küsimusi, millele Contra ka eranditult vastas. Paljud kasutasid kohtumise lõpul võimalust osta luulekogsid.

Oh, mis absurd!

Mari

Samuel Becketti "Oodates Godot'd" on nimetatud absurdtetri tipuks. Tallinna Linna-teatri lavastus pakub päris mitu kosutavat pahvakut mõru naeru ja hiilgavat näitlejatööd.

Estragoni king hõõrub. Vladimir haukab kaalikat. Iga päev saavad nad elektriposti juures kokku ja asuvad Godot'd ootama. Järgmisel päeval enam eilset ei mäletata. Nad ei tea, kui kaua nad on oodanud ja kui kaua veel ootama peavad. Kumbki neist pole kindel, milline Godot välja näeb, ent nad tahavad uskuda, et ta tuleb. Kui mitte täna, siis homme. Kui mitte homme, siis

ülehomme päris kindlasti.

Lavastaja Jaanus Rohumaa on leidnud oma võtme. Kui originaalis kirjutab Beckett näidendi neljale mehele, siis Rohumaa lavastuses mängivad kaks naist ja kaks meest. See annab loole uue tasandi. Eksistentsialistlike küsimuste kõrval kooruvad välja mehe ja naise suhteid puudutavad probleemid.

Anu Lamp on Estragoni rollis võluv. Lohmakas ülikond, kõvakübar, kavalad näoilmed ning teravalt edasi antud tekst moodustavad rolli usutava terviku. Külalishäitleja Ain Lutsepp ei jää Vladimirina Lambile alla. Lutsepast jääb mällu tüsenaljakas paigalhüppamine ja pilgus peegelduv rahulik absurd.

Kaheldavama väärtusega näidendi teise paari, Lucky (Andres Raag) ja Pozzo (Küllil Teetamm), osad. Pozzo roll on tema ekstravagantsusega viidud hüsteerilise äärmuseni – naeruvääristatakse naiste nõrkust asjade suhtes ning Lucky ja Pozzo suhe püüab edasi anda naiste võimu meeste üle tänases maailmas.

Minimalistlik lavakujundus on ühtaegu efektne ja rusuv. Üksainus elektripost, ümberringi vaid must lava. Detailide näol antakse suurepäraselt edasi ängi. Oranž porgand mõjub mustvalges olustikus nii groteskselt, et paneb muigama. Kes meist ei hammustaks elu mõtte üle arutlemise ajal porgandit?

Estragonil ja Vladimiril on

igav. Igavuse leevendamiseks on nad teinud otsuse oodata. Võib-olla on ootamine tingitud suutmatusest/tahtmatusest midagi teha. Võib-olla on nii lihtsam. Godot tulemise lootus jääb enesepettuses alles.

Godot sümboliseerib seda umbmäärast lootust, et tuleb keegi, kes kõik kenasti paika seab. Tema lahendab probleemid ja peletab igavuse. Ja selleks ei pea ise mitte midagi tegema. Ainult ootama. Kui naiivne võib olla inimene, kui kaua ennast petta? Godot ei tule ju kunagi.

Lõpuks jääb vaatajale äratundmine. Ja see pole mitte äratundmisrõõm, vaid äratundmiskurbus.

Võõrsõna dialoog

Helen Kirsipuu
Siim Andreson

- Ma arreteerin teid atentaadi eest arhitektile!
- Kulla immigrant, te käitute minusuguse intelligendiga liiga familiaarselt!
- Miks te nii arvate? Minu modernne mikroskoop suutis leida teie botikute küljest arhitekti verd.
- See on absurdne! Ükski minu rõivaese ei ole verega kokku puutunud...kui välja arvata mu defitsiitne karakullist papaaha, mis määrdus ühe kurioosse sääsetapu läbi.
- Kallis banaalne intelligent, teil on peas vist mingi

psühholoogiline kotlet. Ma olen väga progressiivne professionaal. See ei loe, et olen muhamedi usku. Küll ma teilt veel komitee ees õiged tõendid välja masseerin.
- Teie kõne efekt on drastiline! Ma hakkan juba peaaegu uskuma, et mina olengi selle barbaase atentaadi organiseerija. Kuigi ma ei mõista, miks peaksin ma mõrvama ühe degenerandist grimeeritud arhitekti, kes kõigele muule lisaks oli veel gigantne aferist.
- Oh jah...Mulle meenub sovhoosiaeg, kui oma kabinetis sai boheemlastest piimanaistega nende

humaanses kehas defekti otsida.
- Te olete banaalne!!! Hoolimata oma brigadiri ametist oleksite te pidanud nende bravuursete leedide domineerivat välimust ignoreerima.
- See oli meie sovhoosigeneratsiooni ajal absurdne. Nende drastiline keha oli mulle väga efektse toimega. Aga see sai minu profaanse käitumise pärast läbi. Aga kas te õhtul kitarrisaatel kisselli tulete sööma?

Õpetajad räägivad

Helgi Pähno

„Võtke oma rasvad välja!“
„Kas toda, kuidas seast rasva saab, olete näinud?“

Ülle Seevri

„Nagu amööbuse leht...“
(Pidades silmas Mööbuse lehte)

Saima Kaarna

„Ja arstid peavad andma Arhcimedese töotuse.“
(Hippokratese vanne)

Toomas Jürgenstein

„Kammmoon, ma olen ka ladina keelt õppind' ä!“

Priidu Beier

„Masendavalt kõrge“
„Caesar usaldas Brutust, kuna oli tema poolt tehtud“
„Noh, Triik, tema oli selline vaikne joodik.“
„Jumal kaitseb joodikuid, aga seda te ei pea konspekterima.“

Helgi Tering

„Õpetajad on nõiad!“
(enda kohta)“Vaata vanamutti, kui tuleb pimedas vastu...“
„ÕS oleks maha kukkunud ja tapnud konna.“
„Võibolla ma tulen ja kallistan teid oma karuste kätega.“
„Uus ÕS on ju nii tore! (vaikselt) Et sulle pott pähe kukuks...“
„Emme, ma abiellun linna suurima litsiga!“
„Tore, haige eesti noorsugu.“
„Grammatika on nii huvitav, sest ta on igav.“

Vähendagem õpetajate terviseriske!

Kas vahel juhtub, et ajate oma õpetaja tunnis vadistamisega närvi ja ei oska selles suhtes midagi ette võtta?

Sobiva idee probleemi lahendamiseks andis keemia õpetaja Pähno, kes teatas, et õpetamine võib olla

tervistkahjustav töö ning nõudis poolnaljatades järgmiseks tunniks piima. Järgmises tunnis olid piim ja tass laual ning võite juba ette kujutada, et õpetaja üllatus oli suur.

Siiski peame meelde tuletama, et paljudel inimeste

organism ei ole laktoosile vastuvõtlik, seega tuleks see enne välja uurida. Sel juhul on muidugi võimalik pakkuda jogurtit või mõnda teist piimatoodet.

Korjake igaühelt paar-kümmend senti piimaraha! Odavaim altkäemaks!

Õpetaja Kokassaar

(Tööde jagamise kohta)
„Rühm aktiivseid tüdrukuid on stardivalmis...“
„Ühtegi inimest nende seas polnud...“

Seekord nätsutasime...

Nätsu nimi	Maitseomadused	Maitse kestvus	Reklaam/pakend/hind
Orbit Professional 	Värske, meeldiv. Alguses tugev, kuid lõpuks jääb väga hea maitse. Toimetuse lemmik!	Kauakestev tugev maitse (ei viitsinud nii kaua kella vaadata).	Veel ei ole vist reklaamima hakatud, aga võib naljakaks osutuda. Kallim kui teised, võib takistuseks osutuda.
Dirol Kids 	Lääge, magus, hästi-hästi magus, lapsepõlv tuleb meelde. Turbonätsu maitsega!	Ei kesta kaua (5 minuti ringis), aga lõpuks on ikka väga halva maitsega.	Ere pakend! Väikestele toredatele lastele kindlasti meeldib! Ennast ikka tegelikult ei meelita.
Ola-Bola 	Jätk- ausalt, kuus korda hullem kui Hubba Bubba!	Tugevad 4 minutit! Braavo!	Pakend on tumeroheline ja lubaks nagu rohkem, kui sisu tegelikult on.
Orbit Herbal 	Tundub, et hommikul jäi hambahari suhu. Selline köhapastillide maitse.	Maitse kestab umbes pool tundi. Mõnele meeldiv, mõnele mitte.	Odavam oleks ilmselt hambapastat osta...
Dirol Watermelon 	Mõnus arbuusi maitse, kuid lõpuks muutub läilaks.	Mitte eriti kaua, kusjuures lõpuks pole originaalmaitset.	Maitse on ikka hea, seega võikski sellele rõhuda. Kaariesekaitse efekt on kaheldav.
Hubba Bubba Party Peach 	Algus on paljutootavalt magus, isegi lääge. Sobib suure magusaisu korral, aga kus on virsik???	Ligikaudu 7 minutit, parematel juhtudel 8 ja pool.	Alati tundub kui mullinäts, aga mullid on väiksemaks jäänud.
Orbit Cinnamon Mint 	Vänge esmamaitse ehmatab, kuid hiljem see leebub ja jääb piparmündi maitse.	Maitse püsib umbes 25 minutit, järelmaitset on natukene kauem isegi.	Kõige maitsvam kaariesekaitse?
Airwaves Honey 	Algus ehmatas ära, aga üldiselt mõnus maitse.	Kauem kui tavaliselt, kuid siiski vähe, võiks kauem kesta.	Ilus kollane pakend!!!!